

Arrest

nr. 137 488 van 28 januari 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 september 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 december 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 1 april 2014 dient de verzoekende partij een aanvraag in van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie (bijlage 19*ter*), in functie van haar Belgische moeder.

1.2 Op 29 september 2014 neemt de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage

20). Dit is de bestreden beslissing, die op 1 oktober 2014 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 01.04.2014 werd ingediend door:

Naam: J(...)

Voornaam: S(...)

Nationaliteit: Macedonische

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van burger van de Unie.

De bepalingen van artikel 40ter zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft: 'de familieleden vermeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen; ...'

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 4° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen (...)'

Betrokkene heeft onvoldoende aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon.

Er worden volgende bewijzen voorgelegd:

- bewijzen van enkele onregelmatige geldstortingen van de referentiepersoon aan een betrokkene uit de periode september 2013-juni 2014: deze voorgelegde stortingsbewijzen tonen niet afdoende aan dat betrokkene in het verleden financieel ten laste was van de referentiepersoon

- verklaring van het Macedonische Ministerie van Financiën dd. 23.12.2013 waaruit blijkt dat hij in 2012 geen inkomsten had in Macedonië. Echter, niet alleen zegt dit attest niets over eventuele eigendommen van betrokkene, ook is het onvoldoende recent om in aanmerking genomen te worden als afdoende bewijs van onvermogen van betrokkene

Bovendien blijkt uit het administratieve dossier van betrokkene niet dat hij gedurende de afgelopen periode op enige manier ten laste was van de referentiepersoon. Diverse elementen uit het dossier, zijnde het gegeven dat betrokkene sedert 2009 onafhankelijk woonde (zonder aanwijzingen dat de referentiepersoon instond voor deze woonlasten), hij in deze periode tewerkgesteld was en bijgevolg in het levensonderhoud van zichzelf kon voor- zien, wijzen op het tegendeel.

Bijgevolg blijkt uit het geheel van het dossier, zowel de verschillende pogingen van betrokkene om verblijfsrecht in België te bekomen via andere kanalen, als de doelbewuste acties van betrokkene de afgelopen maanden, zijnde het intrekken bij de referentiepersoon, en het opstarten van een beperkte steuncarrousel, dat betrokkene zich moedwillig en artificieel in de positie 'ten laste' heeft geplaatst, met als enige doel het bekomen van een verblijfsrecht in België.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen: (...)

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen.'

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor:

- attest van de FOD Sociale Zekerheid dd. 30.06.2014 waaruit blijkt dat zij met ingang van 01.01.2013 een maandelijkse inkomensvervangende tegemoetkoming en integratietegemoetkoming ontvangt. Vanaf juni 2014 komt dit neer op een maandelijks bedrag van respectievelijk €1090,37 (inkomensvervangende tegemoetkoming) en €95,73 (integratietegemoetkoming).

Echter, de integratietegemoetkoming kan beschouwd worden als een vorm van een aanvullend bijstandsstelsel. Dit bedrag wordt specifiek uitgekeerd om te voorzien in de bijkomende kosten verbonden aan de handicap van de ontvanger ervan. Het kan dus bezwaarlijk aangewend worden om betrokkene ten laste te nemen.

Bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon wordt dan ook enkel rekening gehouden met de inkomensvervangende tegemoetkoming.

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon heden ontoereikend zijn. Immers, ze beschikt niet over bestaansmiddelen, die ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Overwegende dat de armoederisicogrens €1000 bedraagt, het inkomen van de referentiepersoon hier net boven ligt, en rekening houdend met de maandelijkse huurlasten, de kosten van het dagelijkse leven, en het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, blijkt uit de behoefteanalyse dat dit bedrag veel te laag ligt om een minimum aan waardigheid voor zowel zichzelf als voor betrokkene te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI dient te worden ingetrokken.

Gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak kan maken op enige verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, levert de gemachtigde van de Minister een bevel om het grondgebied te verlaten af krachtens art. 52, § 4, vijfde lid van het KB van 8 oktober 1981. (...)”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing vast.

Artikel 39/79, § 1, tweede lid, 8° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“§ 1. Behalve mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen worden uitgevoerd en mogen geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De in het eerste lid bedoelde beslissingen zijn:

(...)

8° elke beslissing tot weigering van een erkenning van het verblijfsrecht van een vreemdeling bedoeld in artikel 40ter;”

Gelet op het feit dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden een beslissing is in de zin van voormeld artikel 39/79, § 1, tweede lid, 8° en een annulatieberoep ingediend tegen zulke beslissing van rechtswege schorsend is, heeft de verzoekende partij er geen belang bij nogmaals specifiek de schorsing te vorderen en is de vordering tot schorsing zodoende onontvankelijk. Ook de gedwongen uitvoering van de verwijderingsmaatregel, het bevel om het grondgebied te verlaten, is blijkens het bepaalde in voormeld artikel 39/79, § 1, eerste lid van rechtswege geschorst.

4. Onderzoek van het beroep

4.1 Voorafgaandelijk wijst de Raad erop dat, in tegenstelling tot wat de verzoekende partij in haar verzoekschrift voorhoudt, de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten twee van elkaar onderscheiden rechtshandelingen vormen die een toetsing vergen aan verschillende wetsbepalingen en uiteenlopende rechtsgevolgen teweeg brengen. Bijgevolg heeft het eventueel gegrond bevinden van een rechtsmiddel ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten niet tot gevolg dat de beslissing in haar geheel dient te worden vernietigd.

In dit verband wijst de Raad op artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), dat luidt als volgt: *“Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. (...)”* Uit de omstandigheid dat beide beslissingen middels eenzelfde *instrumentum* worden betekend aan de verzoekende partij volgt niet dat hieruit zou dienen te worden afgeleid dat het *negotium* als één en ondeelbaar moet worden beschouwd. Wanneer twee beslissingen samen worden betekend, dan kan hieruit niet worden geconcludeerd dat het niet langer twee afzonderlijke beslissingen zijn (cf. RvV (AV) 19 december 2013, nrs. 115 993 en 115 995; in dezelfde zin: RvS 12 november 2013, nr. 225.455; RvS 10 oktober 2013, nr. 225.056; RvS 5 maart 2013, nr. 222.740). Bijgevolg wordt het onderzoek van het door de verzoekende partij aangevoerde middel opgedeeld en wordt het behandeld voor zover het betrekking heeft op enerzijds de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden en anderzijds op het bevel om het grondgebied te verlaten.

4.2.1 Met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten voert de verzoekende partij in een enig middel onder meer de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Zij zet in haar verzoekschrift in dit verband het volgende uiteen:

“De RvV oordeelde in haar arrest nr. 64 084 van 28 juni 2011 als volgt (rechtspraak bevestigd door de Raad van State, nr. 220.340 van 19 juli 2012):

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, neergelegde uitdrukkelijk motiveringsplicht, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan zij is genomen.

In casu meent verzoeker dat in de bestreden beslissing niet werd gemotiveerd omtrent het bevel om het grondgebied te verlaten terwijl aan verweerder de mogelijkheid wordt gelaten de weigering van verblijf van meer dan drie maanden desgevallend met bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis te brengen. De woordkeuze desgevallend wijst op een keuzemogelijkheid, welke keuze moet worden gemotiveerd.

In de bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het vreemdelingenbesluit). Dit artikel luidt als volgt:

“Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Uit lezing van voornoemd artikel blijkt dat het gemeentebestuur in geval dat het recht op verblijf niet wordt erkend, beschikt over de keuze al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Nergens blijkt dat het de bedoeling is geweest van de wetgever om het gemeentebestuur te binden om in bepaalde gevallen een bevel om het grondgebied af te leveren. Aldus laat de toepasselijke regelgeving door het gebruik van de bewoording desgevallend de vrijheid aan het bestuur om al dan niet een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Deze keuzevrijheid wijst op een ruime discretionaire beoordelingsbevoegdheid waarover verweerder beschikt.

De Raad van State oordeelde onder meer in een arrest van 7 juni 2007 (RvS 7 juni 2007, nr. 171.887, De Schepper) dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven moeten bestaan met een voldoende feitelijke grondslag en dat de discretionaire beoordelingsbevoegdheid van een administratieve overheid onder meer wordt beperkt door het motiveringsbeginsel.

Ook in de rechtsleer wordt deze zienswijze gevolgd: “Hoe groter de discretionaire bevoegdheid van het bestuur, hoe strenger de motiveringsplicht wordt opgevat. De omvang van de motiveringsplicht is dus evenredig met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de overheid beschikt. Wanneer de toepasselijke regelgeving aan het bestuur de vrijheid laat om al dan niet een beslissing te nemen, of de keuze laat tussen verschillende mogelijke beslissing, is het bestuur verplicht zijn keuze te verantwoorden. Ook bij de invulling van vage normen, zal een uitgebreide motivering noodzakelijk zijn. De precieze, concrete motieven moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld. Een discretionaire bevoegdheid ontslaat de overheid dus geenszins van de verplichting tot formele motivering, wel integendeel. In dat geval dringt de motiveringsplicht zich nog meer op als niet te verwaarlozen waarborg en zelfs de enige waarborg tegen willekeur.”(I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, administratieve rechtsbibliotheek–algemene reeks, VII, formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 149, nr. 185.)

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt dat geen enkele motivering werd gegeven waarom verweerder heeft gekozen om bij de weigering van verblijf van meer dan drie maanden een bevel om het grondgebied te verlaten te incorporeren. De bestreden beslissing stelt verzoeker niet in staat na te gaan op basis van welke overwegingen verweerder heeft beslist aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen.

Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt aannemelijk gemaakt.

Het middel van verzoeker is in de voorgaand aangegeven mate gegrond.

(...)”

4.2.2 De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet schrijven voor dat administratieve beslissingen met redenen dienen te zijn omkleed, hetgeen minstens inhoudt dat de juridische en de feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen, vermeld moeten worden.

In casu kan de Raad slechts vaststellen dat de gemachtigde niet heeft aangegeven op basis van welke wettelijke bepaling hij heeft beslist dat een bevel om het grondgebied te verlaten diende te worden afgegeven en op welke feitelijke gegevens hij zich heeft gesteund om over te gaan tot het nemen van deze beslissing. Er dient weliswaar te worden vastgesteld dat in het bestreden bevel gesteld wordt dat krachtens artikel 52, § 4, vijfde lid van het vreemdelingenbesluit een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd, gelet op het feit dat het verblijf van meer dan drie maanden aan betrokkene werd geweigerd en dat uit het onderzoek van het administratief dossier blijkt dat hij geen aanspraak kan maken op *“enige verblijfsrecht”* op basis van een andere rechtsgrond. Zoals hoger reeds werd gesteld, bepaalt voormeld artikel 52, § 4, vijfde lid echter dat de bijlage 20 *“desgevallend”* een bevel om het grondgebied te verlaten bevat, zodat de verwijzing naar deze reglementaire bepaling niet volstaat om het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten te rechtvaardigen. De verzoekende partij merkt dan ook terecht op dat hieromtrent dient gemotiveerd te worden. Aangezien uit de bewoordingen van voormeld artikel blijkt dat uit de weigering van het verblijf van meer dan drie maanden niet per definitie de afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten volgt, kan de verwijzing in het bestreden bevel naar deze weigering ook niet volstaan, opdat de verzoekende partij zou kunnen weten welke juridische en de feitelijke overwegingen aan de beslissing ten grondslag liggen. Ten slotte kan ook uit de verwijzing naar het feit dat de verzoekende partij geen aanspraak zou kunnen maken op enig verblijfsrecht op basis van een andere rechtsgrond, nog steeds niet afgeleid worden op grond waarvan het bestreden bevel werd genomen. Hieruit blijkt immers niet in welk specifiek geval van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet de verzoekende partij zich bevindt, terwijl de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten slechts – naargelang het geval – kan of moet gebeuren op grond van voormeld artikel 7, eerste lid. De Raad wijst erop dat de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht is dat de verzoekende partij kennis heeft kunnen nemen van de motieven van de beslissing en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt (cf. RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). *In casu* dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij, op grond van hetgeen de gemachtigde in het bestreden bevel heeft vermeld om de afgifte ervan te rechtvaardigen, onmogelijk kan achterhalen op basis waarvan dit bevel precies werd genomen en of het bevel ingevolge een gebonden dan wel een discretionaire bevoegdheid werd genomen. Zodoende is niet voldaan aan voormelde doelstelling en voert de verzoekende partij terecht aan dat het bestreden bevel haar niet in staat stelt na te gaan op basis van welke overwegingen de gemachtigde beslist heeft aan haar een bevel om het grondgebied te verlaten te betekenen. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

In haar nota met opmerkingen gaat de verwerende partij niet in op het onderdeel van het enig middel dat betrekking heeft op het bevel om het grondgebied te verlaten.

4.2.3 Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten. De overige aangevoerde schendingen behoeven met betrekking tot het bevel om het grondgebied te verlaten geen verder onderzoek.

4.3.1 Met betrekking tot de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden voert de verzoekende partij in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), en van de informatieplicht als onderdeel van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, het rechtzekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel.

Zij zet in haar verzoekschrift in dit verband het volgende uiteen:

“1. Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen.

Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende: (...)

2. Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing – in casu de bestreden beslissing d.d. 29.9.2014 zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;
- c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

3. Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). In dit kader dient de informatieplicht van administratieve overheden benadrukt te worden. Elke zorgvuldige administratie heeft de plicht de rechtsonderhorige naar behoren te informeren en de nodige uitleg te geven inzake de problematiek waarvoor hij zich bij de administratie begeeft.

5. Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeerd, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

6. Aangaande de bestaansmiddelen van de referentiepersoon

(...)

7. Aangaande het bevel om het grondgebied te verlaten

(...)

8. Aangaande het ten laste zijn van de referentiepersoon

Verzoeker woont sedert jaar met zijn moeder in België en heeft hij nooit gewerkt.

Een persoon die meer dan 6 maanden zonder te werken heeft samengewoond met zijn onderhouder moet als ten laste worden beschouwd.

Omdat verzoeker langer dan 6 maanden inwoont bij zijn moeder aanvaardt de rechtspraak dat er dan een VERMOEDEN van tenlasteneming geldt.

Het "ten laste" zijn is een feitenkwestie en mag op alle mogelijke manieren bewezen worden. Dat bevestigde het Europese Hof van Justitie (HvJ, C-215/03, Oulane en C-1/05, Jia). De DVZ past echter steeds zijn eigen interne criteria toe, vaak zonder rekening te houden met andere mogelijke bewijsmiddelen. Dat is strijdig met de rechtspraak van het Hof.

De criteria die de DVZ in de praktijk gebruikt zijn de volgende:

- *Bewijs dat het familielid gedurende minstens 6 maanden vóór de aanvraag gezinshereniging (financieel) ondersteund werd: meestal wordt dit bewezen met bankuittreksels waaruit blijkt dat er geld gestort werd naar het familielid in het herkomstland*
- *De wetgeving voorziet geen minimale duur waarin bijstand verleend moet worden. De enige vereiste is dat de bijstand oprecht en structureel van aard is. De eis van de DVZ dat minstens 6 maanden financiële steun moet bewezen worden is strijdig met de richtlijnen van de Commissie.*
- *inkomen van de te vervoegen persoon.*

Indien de aanvrager reeds geruime tijd (illegaal) verblijft in België beschouwt de DVZ hem als ten laste van de te vervoegen persoon, wanneer:

- *beiden ingeschreven staan op hetzelfde adres, of*
- *de te vervoegen persoon de huisvesting van de aanvrager financiert.*

De verschillende criteria die de DVZ in de praktijk hanteert (zie hierboven) zijn gebaseerd op de eigen interpretatie van de DVZ van het begrip "ten laste". Deze criteria zijn mogelijk te streng en kunnen steeds getoetst worden aan de wetgeving door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Verwerende partij beweert dat verzoeker sedert 2009 onafhankelijk woonde en geen steun genoot van de referentie. Deze bewering wordt nergens in de bestreden beslissing geconcretiseerd. Men tracht gewoonweg de schijn te wekken dat verzoeker niet onderhouden wordt door de referentiepersoon zonder daar maar ook enig concreet element van voor te leggen. Het gegeven dat verzoeker ooit in het verre verleden zou gewerkt hebben is niet voldoende om aan te tonen dat verzoeker momenteel niet afhankelijk is van de referentiepersoon. Verzoeker werd steeds door de referentiepersoon onderhouden.

Wat het bewijs van onvermogen betreft brengt verzoeker zeer recente documenten, zijnde het bewijs dat hij geen inkomen heeft in het land van herkomst alsook het bewijs dat hij geen onroerende goederen bezit in Macedonië.

9. Aangaande de schending van artikel 8 EVRM.

(...)

10. De bestreden beslissing van 29.9.2014 is op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een

behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.)."

4.3.2 In de mate dat de verzoekende partij een schending van (de informatieplicht als onderdeel van) het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel aanvoert, dient te worden vastgesteld dat zij zich wat dit betreft beperkt tot een theoretische uiteenzetting, maar niet verduidelijkt op welke wijze deze rechtsregels door de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden werden geschonden. Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State moet echter onder 'middel' worden begrepen, de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972). Het enig middel is in deze mate dan ook onontvankelijk.

Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, dient te worden vastgesteld dat de motieven van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen. Daarmee is aan hoger vermelde voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan.

De verzoekende partij stelt tevens dat de motivering afdoende dient te zijn, maar laat na concreet aan te geven op grond waarvan zij meent dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet afdoende gemotiveerd zou zijn, zodat zij een gebrek aan afdoende motivering niet aannemelijk maakt.

Uit het betoog van de verzoekende partij blijkt echter dat zij de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden inhoudelijk bekritiseert, zodat het enig middel bekeken wordt vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepalingen waarop de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden steunt, met name artikel 40ter van de vreemdelingenwet, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Voormeld artikel 40ter, eerste en tweede lid luidt als volgt:

"De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;

- (...)

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen:

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt;

- (...)"

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° en 4° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

3° de bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, (...);

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder 1° of 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen;

(...)”

Er dient te worden vastgesteld dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden steunt op twee motieven, geput uit twee verschillende onderdelen van voormeld artikel 40ter. Het eerste motief is gesteund op het eerste lid van voormeld artikel 40ter en gaat meer specifiek over het begrip ‘ten laste’. Het tweede motief is gesteund op het tweede lid van voormeld artikel 40ter, dat betrekking heeft op de bestaansmiddelen van de referentiepersoon.

In casu is de verzoekende partij een bloedverwant in neergaande lijn van het Belgisch familielid, zijnde haar moeder. In de bijlage 19ter wordt ook uitdrukkelijk vermeld dat de verzoekende partij een descendant is van de Belg. Er dient echter te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing enerzijds verwezen wordt naar artikel 40bis, eerste lid, 1° tot 3° van de vreemdelingenwet, maar vervolgens verwezen wordt naar en geciteerd uit artikel 40bis, eerste lid, 4° van de vreemdelingenwet, dat echter betrekking heeft op bloedverwanten in opgaande lijn en *in casu* dan ook niet ter zake doet. De verzoekende partij heeft met betrekking tot dit onderdeel van het eerste motief van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden echter geen opmerkingen, zodat de Raad zich hierover niet kan uitspreken. Zij beperkt zich aangaande dit eerste motief immers tot een uiteenzetting aangaande het ten laste zijn van de referentiepersoon, waaromtrent het eerste motief van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden ook draait. Gezien zowel in punt 3° als in punt 4° van artikel 40bis, § 2, eerste lid – de beide punten waarnaar de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden al dan niet rechtstreeks verwijst – sprake is van *“te hunnen laste zijn”* en de verzoekende partij aangaande dit motief ook slechts ingaat op dit begrip, kan de Raad zijn wettigheidstoetsing van de motivering van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden in het licht van het door de verzoekende partij ontwikkelde middel toch doorvoeren.

Het eerste motief van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden betreft het feit dat de verzoekende partij onvoldoende heeft aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon.

De verzoekende partij voert aan dat de rechtspraak een vermoeden van tenlasteneming aanvaardt, omdat zij langer dan zes maanden inwoont bij haar moeder. Ook stelt zij, met verwijzing naar de arresten Jia en Oulane van het Hof van Justitie dat het ‘ten laste zijn’ een feitenkwestie is, die op alle mogelijke manieren kan bewezen worden, dat de gemachtigde eigen interne criteria toepast, vaak zonder rekening te houden met andere mogelijke bewijsmiddelen, hetgeen strijdig is met de rechtspraak van het Hof. De verzoekende partij meent dat de verschillende criteria die de Dienst Vreemdelingenzaken in de praktijk hanteert – die zij in haar verzoekschrift opsomt – gebaseerd zijn op een eigen interpretatie van het begrip ‘ten laste’ en dat deze criteria mogelijk te streng zijn. Vervolgens gaat de verzoekende partij in op bepaalde onderdelen van het eerste motief van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Daar waar de verzoekende partij aanvoert dat een persoon die meer dan zes maanden zonder te werken heeft samengewoond met zijn onderhouder als ten laste moet beschouwd worden en dat *“de rechtspraak”* een vermoeden van tenlasteneming aanvaardt, dient te worden vastgesteld dat zij niet aangeeft op grond waarvan zij meent dat zulke persoon als ten laste moet worden beschouwd en dat zij niet verduidelijkt op welke rechtspraak zij precies doelt.

Daar waar de verzoekende partij verwijst naar rechtspraak van het Hof van Justitie, dient erop gewezen te worden – naast de vaststelling dat het arrest Oulane geen uitstaans heeft met het begrip ‘ten laste’ – dat de verzoekende partij zich als descendant van een Belgische onderdaan die bovendien zelf geen gebruik heeft gemaakt van het recht op vrij verkeer – minstens wordt dit niet aangetoond – niet dienstig kan beroepen op rechtspraak van het Hof van Justitie die betrekking heeft op de interpretatie van richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun

familieleden die van toepassing is op burgers van de Unie die gebruik maken van hun recht op vrij verkeer en hun familieleden. Er wordt ook niet aangetoond dat door de verzoekende partij een verblijfsrecht te ontzeggen, haar Belgische moeder het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten. In die zin kan verwezen worden naar het arrest van het Grondwettelijk Hof nr. 123/2013 van 26 september 2013 :

“B.59.2. Wat de burgers van de Unie betreft die geen gebruik hebben gemaakt van hun recht van vrij verkeer, moet het recht van de Unie, en meer bepaald de bepalingen inzake het burgerschap van de Unie, volgens het Hof van Justitie aldus worden uitgelegd dat het zich niet ertegen verzet dat een lidstaat een staatsburger van een derde land het verblijf op zijn grondgebied ontzegt, terwijl deze staatsburger wil verblijven met een lid van zijn familie dat burger van de Unie is, dat verblijft in die lidstaat waarvan het de nationaliteit bezit, en dat nimmer gebruik heeft gemaakt van zijn recht op vrij verkeer, mits een dergelijke ontzegging niet met zich meebrengt dat de burger van de Unie het effectieve genot wordt ontzegd van de belangrijkste aan de status van burger van de Unie ontleende rechten (HvJ, 8 maart 2011, C-34/09, Ruiz Zambrano, punt 42; 5 mei 2011, C-434/09, McCarthy, punt 47; 15 november 2011, C-256/11, Dereci, punt 74).”

(...)

“68. Het enkele feit dat het voor een staatsburger van een lidstaat misschien wenselijk is, om economische redenen of om de eenheid van de familie op het grondgebied van de Unie te bewaren, dat de leden van zijn familie, die niet de nationaliteit van een lidstaat bezitten, bij hem op het grondgebied van de Unie verblijven, volstaat bijgevolg op zich niet om aan te nemen dat de burger van de Unie verplicht zal worden om het grondgebied van de Unie te verlaten indien een dergelijk recht niet wordt toegekend » (HvJ, 15 november 2011, C-256/11, Dereci).”

Zodoende valt de verzoekende partij onder de louter internrechtelijke toepassing van artikel 40ter, eerste lid *juncto* artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet. Bij gebreke aan een wettelijke bewijsregeling inzake het bewijs van ‘ten laste’ zijn, is het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden tot verblijf van meer dan drie maanden vrij en rust de bewijslast daartoe op de aanvrager. Deze vrije feitenvinding en -appreciatie impliceert dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van deze voorwaarden levert. Aldus kan de bevoegde overheid, in het raam van de uitoefening van deze ruime appreciatiebevoegdheid en zonder dat de regelgeving dit uitdrukkelijk stelt of oplegt, rechtmatig het voldaan zijn aan deze wettelijke voorwaarden afleiden uit de daartoe relevante stukken, verklaringen en dergelijke die het bestuur zelf bepaalt en waarvan het de overlegging vereist. Op de uitoefening van deze discretionaire bevoegdheid houdt de Raad een marginaal wettigheidstoezicht. Gelet op het bovenstaande kan de verzoekende partij dan ook niet voorhouden dat de door de Dienst Vreemdelingenzaken gehanteerde criteria strijdig zouden zijn met de rechtspraak van het Hof van Justitie of “de richtlijnen van de Commissie” en in dit licht afleiden dat deze te streng zouden zijn.

Met betrekking tot de motivering aangaande verschillende bewijzen die werden voorgelegd, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij in het geheel niet ingaat op hetgeen gesteld wordt met betrekking tot de “*bewijzen van enkele onregelmatige geldstortingen van de referentiepersoon aan een betrokkene uit de periode september 2013-juni 2014*”. Zij voegt bij haar verzoekschrift nogmaals bewijzen van geldstortingen, maar hiermee werd reeds rekening gehouden in de bestreden beslissing. Voor zover dit bewijzen van andere geldstortingen zou betreffen dan diegenen die zij voorgelegd heeft in het kader van haar aanvraag, wijst de Raad erop dat de gemachtigde geen rekening kan houden met stukken die niet werden voorgelegd voor het nemen van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden op 29 september 2014. In dit verband maakt de verzoekende partij een schending van de materiële motiveringsplicht en artikel 40ter van de vreemdelingenwet dan ook niet aannemelijk. Ook op hetgeen in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden aangaande de “*verklaring van het Macedonische Ministerie van Financiën dd. 23.12.2013 waaruit blijkt dat hij in 2012 geen inkomsten had in Macedonië*” gesteld wordt, gaat de verzoekende partij niet in. Zij stelt slechts dat zij, wat het bewijs van onvermogen betreft, zeer recente documenten voorbrengt, zijnde het bewijs dat zij geen inkomen heeft in het land van herkomst alsook het bewijs dat zij geen onroerende goederen bezit in Macedonië. De Raad stelt vast dat zij deze documenten bij haar verzoekschrift voegt, en dat het stuk betreffende het onroerend goed dateert van 3 oktober 2014 en het stuk betreffende het inkomen van 2 oktober 2014. Beide stukken dateren aldus van na de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden van 29 september 2014, zodat de verzoekende partij de gemachtigde niet kan verwijten hiermee geen rekening gehouden te hebben. Gezien zij de motivering met betrekking tot het daadwerkelijk neergelegde stuk aangaande haar inkomsten in 2012

niet betwist, maakt de verzoekende partij ook wat dit betreft geen schending van de materiële motiveringsplicht of van voormeld artikel 40ter aannemelijk.

Verder wordt in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden gesteld dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de betrokkene gedurende de afgelopen periode op enige manier ten laste was van de referentiepersoon. Er wordt verwezen naar het diverse elementen uit het dossier die op het tegendeel wijzen, met name dat de verzoekende partij sedert 2009 onafhankelijk woonde, zonder aanwijzingen dat de referentiepersoon instond voor deze woonlasten, dat zij in deze periode tewerkgesteld was en bijgevolg in het levensonderhoud van zichzelf kon voorzien. De verzoekende partij meent in haar verzoekschrift dat de gemachtigde zijn bewering dat zij sedert 2009 onafhankelijk woonde en geen steun van de “*referentie*” genoot, niet concretiseert, en dat men gewoonweg de schijn tracht te wekken dat zij niet onderhouden wordt door de referentiepersoon, zonder daar “*maar ook*” enig concreet element van voor te leggen. Ook voert zij aan dat het gegeven dat zij ooit in het verre verleden zou gewerkt hebben (waarbij de Raad opmerkt dat zij eerder in haar verzoekschrift stelt dat zij nooit gewerkt heeft) niet voldoende is om aan te tonen dat zij momenteel niet afhankelijk is van de referentiepersoon, en dat zij steeds door de referentiepersoon werd onderhouden. De Raad wijst erop dat in de motivering van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wel degelijk geconcretiseerd wordt waarom de gemachtigde meent dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij gedurende de afgelopen periode op enige manier ten laste was van de referentiepersoon, daar verwezen wordt naar een aantal concrete elementen die op het tegendeel wijzen. Er dient te worden vastgesteld dat de in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden aangehaalde concrete elementen beantwoorden aan hetgeen blijkt uit het administratief dossier: het blijkt dat de verzoekende partij op eigen adressen ingeschreven is geweest (zonder aanwijzingen dat de referentiepersoon instond voor de woonlasten) en dat zij in het verleden, onder meer in 2009 en 2010, maar tevens vanaf 27 mei 2014, tewerkgesteld is geweest. Met haar loutere stelling dat het gegeven dat zij ooit in het verre verleden zou gewerkt hebben niet voldoende is om aan te tonen dat zij momenteel niet afhankelijk is van de referentiepersoon, zonder dat zij aangeeft waarom zij meent dat dit het geval is en waarbij de Raad opmerkt dat de verzoekende partij moeilijk kan voorhouden dat 27 mei 2014 en later “*in het verre verleden*” zou zijn, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de betrokken motivering in de beslissing van 29 september 2014 kennelijk onredelijk zou zijn. Bovendien laat zij na uiteen te zetten, laat staan aan te tonen, op grond waarvan zij meent dat het begrip ‘ten laste’ slechts zou betekenen dat zij “*momenteel*” afhankelijk dient te zijn van de referentiepersoon, wanneer uit de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden duidelijk blijkt dat het ten laste zijn nagegaan wordt op verschillende ogenblikken. Ook door zonder meer te stellen dat zij steeds door de referentiepersoon werd onderhouden, maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat een schending van de materiële motiveringsplicht of artikel 40ter van de vreemdelingenwet zou voorliggen. Ten slotte dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet ingaat op het laatste onderdeel van de motivering aangaande het ten laste zijn, dat betrekking heeft op het zich moedwillig en artificieel in de positie ‘ten laste’ plaatsen, zodat zij ook hier een schending van de materiële motiveringsplicht of voormeld artikel 40ter niet aannemelijk maakt.

Gelet op het bovenstaande wordt een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 40ter van de vreemdelingenwet met betrekking tot het eerste motief van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden niet aannemelijk gemaakt.

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij zich aangaande deze beginselen beperkt tot een theoretische uiteenzetting, maar niet verduidelijkt op welke wijze deze rechtsregels in het kader van het eerste motief van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden werden geschonden. Gelet op hetgeen hoger met betrekking tot het begrip ‘middel’ is uiteengezet, is het enig middel in deze mate dan ook onontvankelijk.

De verzoekende partij richt een ander onderdeel van haar enig middel tegen het tweede motief van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, met name het motief dat betrekking heeft op de bestaansmiddelen van de referentiepersoon. Uit het hoger geciteerde artikel 40ter van de vreemdelingenwet blijkt echter dat de verzoekende partij zowel moet aantonen ten laste te zijn van de referentiepersoon als dat de referentiepersoon over de vereiste bestaansmiddelen moet beschikken. Zodoende volstaat de vaststelling in het eerste motief dat de verzoekende partij niet heeft aangetoond ten laste te zijn van de referentiepersoon reeds om de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden te schragen, zodat het tweede motief met betrekking tot de bestaansmiddelen overtoollig is

geworden. De eventuele gegrondheid van het betoog van de verzoekende partij gericht tegen dit overtollig motief kan de wettigheid van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dan ook niet aantasten, zodat op dit betoog – het als punt 6. genummerde onderdeel van het enig middel – niet verder dient te worden ingegaan. Gezien de opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel ook slechts in dit onderdeel concreet wordt gemaakt, moet ook hierop niet ingegaan worden.

In een als punt 9. genummerd onderdeel van het enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Hoger is echter reeds vastgesteld dat het bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd. Aangezien er *in casu* zodoende geen sprake meer is van een verwijderingsmaatregel, kan de schending van voormeld artikel 8 niet meer dienstig aangevoerd worden (cf. RvS 25 maart 2004, nr. 129.737; RvS 4 juli 2002, nr. 108.866; RvS 18 juni 2002, nr. 107.971). Op het betoog van de verzoekende partij in dit verband dient dan ook niet te worden ingegaan en een schending van artikel 8 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond met betrekking tot de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

4.3.3 De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat kan leiden tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 september 2014 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten wordt vernietigd.

Artikel 2

Het beroep tot nietigverklaring met betrekking tot de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 29 september 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden wordt verworpen.

Artikel 3

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE